

Αυτόν τον Ιεροκήρυκα, τον πληρώνετε; Να τον πληρώνετε...

[/ Ορθόδοξη πίστη](#)

Συχνά άκουγες να λένε:

-Έχω ακούσει πολλά κηρύγματα, αλλά αυτά πού λέει ο π. Αθανάσιος πάνε κατευθείαν μέσα στην καρδιά μου.

Αναρωτιόταν κανείς, τί είναι αυτό το θαύμα που επιτελεί αυτός ο άνθρωπος; Σίγουρα δεν είχε το χάρισμα του λόγου, δεν ήταν ρήτορας, δεν έλεγε πρωτότυπα κι εντυπωσιακά πράγματα. Και όμως συγκλόνιζε, συνέπαιρνε τις καρδιές. Ποιό ήταν το μυστικό του; Κάποτε «αποκαλύφθηκε». Διηγείται ο π. Χ. Μ.:

«Μια Κυριακή συλλειτουργούσαμε. Μετά την οπισθάμβωνο ευχή, εγώ πήγα να καταλύσω. Βλέπω τον γέροντα, να πηγαίνει στην άλλη πλευρά του ιερού. Κάτι ψιθύριζε. Δεν μπορούσα να καταλάβω τί έλεγε. Ένέτεινα την προσοχή μου και άκουσα να ψιθυρίζει μια λέξη:

-Μίλησε... μίλησε... μίλησε...

Παραξενεύτηκα. Τί εννοούσε και σε ποιόν απευθυνόταν; Και τότε, σα να ξέφυγε, δυνάμωσε τη φωνή του και συνέχισε:

-Μίλησε Κύριε!

Τότε κατάλαβα. Ετοιμαζόταν να βγει για την απόλυση και όπως πάντα θα έκανε το

σύντομο κήρυγμά του. Προσευχόταν, λοιπόν, μ' αυτό τον τόσο απλό, παιδικό και χαριτωμένο τρόπο στον Κύριο, σα να του έλεγε: «Μίλησε Εσύ, Κύριε, όχι εγώ. Εγώ δανείζω τη γλώσσα μου'. Τότε κατάλαβα το μυστικό του. Κατανόησα γιατί μιλούσε τόσο κατανυκτικά, αλλά και τόσο δυνατά και επηρέαζε τους πάντες. Ο π. Αθανάσιος δεν μιλούσε αφ' εαυτού, αλλά δάνειζε τη γλώσσα του στον Κύριο».

Πολλοί φημισμένοι ιεροκήρυκες, κληρικοί και λαϊκοί, έρχονταν να ακούσουν τα κηρύγματά του και να πάρουν μαθήματα, η έστελναν μαθητές τους να τον ακούσουν. Χαρακτηριστικό παράδειγμα ο μακαριστός καθηγητής της θεολογικής σχολής Αθηνών Φιλιππίδης. Έλεγε, κάποτε, στους φοιτητές του:

«Εσείς, νομίζετε ότι θα τελειώσετε τη θεολογική σχολή και θα είστε ικανοί να κηρύττετε! Θα καμαρώνετε για τον εαυτό σας ότι είσαστε σπουδαίοι ομιλητές, ότι τηρήσατε τους κανόνες της ομιλητικής... Εγώ είμαι τόσα χρόνια καθηγητής και δεν τολμώ να κηρύξω. Μια φορά κήρυξα από τον άμβωνα και είδα πόσο δύσκολο είναι. Θέλετε να μάθετε πως κηρύττουν ή πως λειτουργούν; Δεν σας συστήνω να πάτε στο Μητροπολιτικό ναό, ούτε σε μια μεγάλη ενορία των Αθηνών. Σας προτρέπω να πάτε σ' ένα μικρό, ταπεινό εκκλησάκι. Εκεί να δείτε λειτουργία και να ακούσετε κήρυγμα. Να πάτε στο Μαρούσι στη Νερατζιώτισσα και να δείτε τον π. Αθανάσιο πως λειτουργεί και πως κηρύττει. Εκεί θα μάθετε πως να γίνετε σωστοί ιερείς και ιεροκήρυκες!»

Μια μαρτυρία από καθηγητή πανεπιστημίου που δείχνει πόσο μεγάλη επίδραση ασκούσε ο ταπεινός γέροντας και πόσο μεγάλο έργο τελούσε ανυποψίαστα. Κάποτε μάλιστα συνέβη και το εξής περιστατικό. Στο κοινωνικό ο ιεροκήρυκας μίλησε πολύ ωραία, θεολογικά, περιεκτικά. Ένα κήρυγμα δομημένο με όλα τα στοιχεία ενός σωστού κηρύγματος που στις θεολογικές σχολές θα βαθμολογείτο με άριστα. Στο τέλος βγήκε και ο π. Αθανάσιος. Αφού ευχαρίστησε και επαίνεσε τον ιεροκήρυκα (πάντα το έκανε αυτό ο ταπεινός γέροντας) είπε και δύο άπλες κουβέντες. Η διαφορά ήταν εμφανής. Τα πρόσωπα των ακροατών έλαμψαν. Πίσω στο παγκάρι, βρισκόταν ο Κ. Π., διευθυντής εκδοτικού οίκου. Είχε έλθει μάλλον για πρώτη φορά. Απευθύνθηκε στους επιτρόπους και τους λέει:

—Αυτόν τον Ιεροκήρυκα, τον πληρώνετε;

—Όχι, απάντησαν.

—Να τον πληρώνετε! είπε κάπως επιτακτικά.

—Μα... δεν θέλει χρήματα. Το κάνει εθελοντικά.

— Όχι, να τον πληρώνετε, επέμενε.

—Μα πως, αφού ο άνθρωπος δεν θέλει, αντέτειναν.

—Να τον πληρώνετε να μη μιλάει! Αρκούν τα λόγια του π. Αθανασίου.

Πηγή: αρχιμ. (νυν Μητροπολίτης Αργολίδος) Νεκτάριος Αντωνόπουλος, Ιερομόναχος Αθανάσιος Χαμακιώτης 1891-1967, Εκδόσεις Ακρίτας, Έκδοσις 1η, Μάρτιος 1998.